

ÜKS

„Ma ei saa lihtsalt aru, miks eesti mehed sellised töllid on,“ ohkas Hanna südamepõhjust. Ta oli just tellinud vinoteegis Bacchus teise pudeli veini.

„Oot, see on nüüd küll liialdus,“ ütles Triinu. „Sa ei saa kõiki mehi ühte patta panna! Ja üleüldse – millest äkki sellised mõtted?“

„Jaan helistas jälle,“ teatas Hanna tüdinult.

„Reka-Jaan?“

„Mhmh.“

„Las ma arvan: ta pole end mitu kuud näole andnud ja nüüd avaldab jälle survet, et kokku saada?“

„Täpselt nii.“

„Ja sina?“

Hanna mõõtis sõbrannat etteheitvalt. „Ma ei viitsi suhelda mehega, kelle aju on sama pisike nagu ta noku.“

„Aga telefonis ju suhtled?“ õrritas Triinu.

„Noh ... jah,“ asus Hanna kaitsepositsioonile. „Mis ma teha saan, kui ta helistab?“

„Ei võta näiteks vastu,“ pakkus Triinu välja. Ta nõjatus tooli seljatoele ning üritas silmadega leida sommeljeed, kes oli tema arvates liiga kauaks kaduma jäänud. Kuna noort kelnerihakatist ei paistnud kusagilt, pöördus Triinu tagasi Hanna ja pooleli-jäänud vestluse juurde. „Ma ei saa üldse aru, miks sa temaga magasid, kui ta nii mõttetu mees on?“ küsis ta pead vangutades.

„Purjus olin, noh,“ kostis Hanna mornilt. „Eks ta teadis, mida teeb, kui mulle longus tulpide ja nelja pudeli veiniga külla sadas.“

Jaan oli Hanna kunagine klassivend, kellega nad olid üle aastate kohtunud kooli kokkutulekul. Hoolimata sellest, et mees Hannale just kustumatut muljet ei jätnud, suhtus ta endise klassivenna lähenemiskatsetesse heatahtliku nõõgiga. Välja ta siiski Jaaniga ei läinud. Mitte et mees kutsunud poleks. Alguses oli Hanna selle mõttega mänginud, sest Jaan oli oma praalival moel lubanud talle unustamatut õhtut. Kuna Hanna aimas, et see „unustamatu õhtu“ ei hõlma tõenäoliselt teatriskäiku ega õhtusööki restoranis, oli ta ääri-veeri teinud juttu kinost ja pubist. Kahjuks selgus, et Jaani arusaamine oli veel veidi teistsugune. Olles mõnda aega ohkinud selle üle, kui kallid on kinopiletid ja kuidas pubis nõõritakse õlle eest jubedaid summasid, tegi ta ettepaneku võtta Rimist valmispitsad ja hunniku Fizzi siidreid, sõita seejärel tema rekaga mõnda looduskaunisse kohta ning vaadata arvutist „Visa hinge“.

„Kujutad sa siis ette?“ kurtis Hanna Triinule. „SEE oli tema arusaamine unustamatust õhtust.“

„Vein kihla, et ta lootis sind juba tookord rajalt maha võtta,“ oletas Triinu.

„Ei usu!“ kostis Hanna sarkastiliselt. „Milleks muuks ta mind ikka enda juurde tahtis. Kas ta päriselt kujutas ette, et teeme seda tema veoautos?!“

„Aga näed – visadus viib sihile,“ ütles Triinu, „lõpuks ta ju su ikkagi voodisse sai.“

„Sai jah,“ ohkas Hanna. „Mis sest, et selleks kulus ära kolm neist neljast pudelist veinist. Kahju ainult, et see kõik nii suureks pettumuseks osutus.“

„Sa vihjad ...“ Triinu näitas vargsi oma väikest sõrme.

„Mitte ainult. Ta ... kuidas seda nüüd viisakalt öelda? Ka tema intiimsed oskused olid võrdlemisi piiratud.“

„Ja suure tõenäosusega mõjutatud arvukate pornofilmide vaatamisest?“ pakkus Triinu.

„Üsna suure tõenäosusega,“ nõustus Hanna.

Sel hetkel tuli viimaks sommeljee uue veini ja uute klaasidega. Ta seisis tikksirgelt naiste laua ääres ning korkis tähtsa näoga pudeli lahti.

„Ei-ei, uusi klaase pole vaja!“ kiirustas Triinu ütleva, kui kelner hakkas veinivilka puhtasse pokaali valama.

Sommeljee mõotis teda niisuguse ilmega, et Triinu vakatas poolelt sõnalt. „Vabandust proua, aga see on elementaarne, et iga uue veini juurde tuuakse puhtad klaasid,“ selgitas noormees märterliku kannatlikkusega.

„Absoluutselt elementaarne,“ noogutas Hanna surmtõsiselt ning heitis Triinu suunas kelmika pilgu. Sõbranna seda paraku ei märganud, sest ta vahtis šokeeritult sommeljeed. Too kallas tilga veini Hanna klaasi, ootas, kuni naine oli rituaalse maitsmise sooritanud ja veini kerge peanoogutusega heaks kiitnud, valas siis umbes kahe sõrme jagu mõlemasse pokaali ning lahkus, pudelit lauale asetades, teise seltskonna juurde.

„Proua? Päriselt?“ küsis Triinu ärritunud poolsosinaga niipea, kui noormees oli nende juurest läinud. „Kui vana ta arvab mind olevat?“

Hanna muigas kaaslaste vapustuse üle. Ta teadis, et Triinul on raske leppida vanemaks saamisega, kuid mis siis parata – nad käisid tõesti juba mõnda aega neljakümneid. „Kuule, mis sa pirised,“ turtsatas ta. „Mul peaks ju rohkem olema põhjust kurta – ma olen sinust ikkagi aasta vanem.“

„No ja siis? Ma ei näe, et sind need vanuseteemad häiriks.“

„Ei häirigi. Otseselt. Aga ...“ Hanna võttis hajameelselt klaasi kätte ja keerutas veini seal sees. „Tead, kui päris aus olla, siis viimasel ajal olen minagi tabanud end aja kulgemise üle mõtisklemas. Veel mõni aasta varem poleks ma uskunud, et võiksin tunda bioloogilise kella tiksumist. Aga nüüd ...“

„Mis siis nüüd? Nüüd tunned?“

„Kahjuks jah,“ pidi Hanna tunnistama. „Vahel tiksub nii kõvasti, et tahab kõrvakuulmise ära võtta.“ Ta muigas mõrult. „Iga päev lohutan ma end mõttega, et aega ju veel on. Küll tuleb see õige mees, kellega kodu rajada ja pere luua. Aga no ei tule. Ainult sellised Jaani-sugused töllid.“

„Sa pole varem rääkinud, et niisuguseid mõtteid mõlgutad,“ sõnas Triinu.

Hanna kehtas õlgu. „Vist ei ole jah. Eks see on midagi, mida on endalegi raske tunnistada.“

„Mul on mõnikord tunne, et normaalsed mehed on Eestist otsa saanud,“ ütles Triinu. „Kuidas muidu seletada seda, et me mõlemad ikka veel üksi oleme.“

„Jah, meiesugused ihaldusväärased, seksikad, vastupandamatud, üleloomuliku IQga ...“ loetles Hanna naerdes.

„Mida sa siis nüüd valesti ütlesid? Kas sinu meelest me pole kõike seda?“

„Oleme-oleme,“ rahustas Hanna. „Äkki on asi hoopis muus? Äkki oleme lati liiga kõrgele seadnud?“

„Mis mõttes?“ ägestus Triinu. „Hanna, sa oled ilus, tark naine, sul on hea töökoht ... Miks peaksid sa leppima mingi romantika-vaese reka-Jaaniga, kes sind hinnata ei oska?“ Ta kallast suure hooga nende mõlema klaasi veini juurde ja esitas intrigeeriva küsimuse: „Kui sa saaksid valida ükskõik missuguse mehe, milline ta siis oleks?“

Hanna vajus mõttesse. Lõpuks sõnas ta unistavalt: „Ma usun, et see mees oleks pikk, tõmmu, romantiline ning niidaks mu jalust oma tähelepanu ja galantsusega. Ta peaks nägema naisest jumalannat, mitte tavalist söögitegijat ja pesupesijat. Ma tahan romantikat, head seksi ja siis veel natuke romantikat.“

Triinu purtsatas naerma. „Ühesõnaga siis mitte eesti mees?“

„Ilmselt mitte,“ soostus Hanna.

„Sest ainult lõunamaa päikese all sünnivad need tõelised mehed?“ nokkis Triinu.

„Noh ... jah,“ ei sobinud Hannal enam taganeda.

„Hea küll siis – lõunamaa hurmurite terviseks!“ tõstis Triinu klaasi. „Et nad leiaks tee sinu voodisse.“

„Südamesse ikka,“ parandas Hanna.

„Oi, muidugi südamesse! Mida ma ometi mõtlesin?“ pilgutas Triinu silma.

KAKS

„Nonii, lennukipiletid on olemas, hotell on broneeritud, siit leiad kogu vajaliku informatsiooni ja konverentsi ajakava.“ Imre ulatas Hannale korralikult kiletaskusse paigutatud paberid.

Näis, et ülemus oli põhjalikult ette valmistunud nagu tavaliselt. Vahel mõtles Hanna, et ta oleks tahtnud näha Imre aju sisemusse. Talle kangastus miljonite tillukeste hammasrataste rägastik, kus igal kruvikesel oli oma ülesanne ja kus kogu süsteem töötas laitmatu kooskõlas. Ilmselt just see täpsus ja konkreetsus aitasid Hannal unustada, et ülemus oli temast tubli mitu aastat noorem, meenutades kõiki neid hüperaktiivseid pintsaklipslasi, kes kaubanduskeskustes panga- ja teleteenuseid möödujatele pähe määrisid. Imre ei pidanud õnneks kellelegi midagi pähe määrima, tema oli lihtsalt Tallinna ühe kõige uuema ja moodsama kultuurikeskuse CentrArte direktor.

CentrArte asus Rotermani kvartalis ning kujutas endast kultuuriinimeste mekat. Lisaks pretensioonikale nimele oli kogu keskuse juures kergelt *fancy* hõng ning kuigi Hanna poleks seda eluilmaski tunnistanud, ei saanud ta mõnikord aru, miks pidi kaasaegne kunst, luule või muusika nii neetult *deep* olema. Hiljuti oli CentrArte kohvikus esinenud üks rasvase peaga hipster, kes nüri järjekindlusega keeldus end nimetamast luuletajaks, väites, et tema looming on „definiitsiooniülene“. Tüüp kandis hullumeelse ilmega ette oma üllitise, mis kõlas umbes nii:

*Suu avatud karjeks,
nopin niuded,*

*niisked,
öördavad ...
Puhe oigleb,
süüme sööb südame.*

Hanna võdistas ennast ning tuli oma mõtetega tagasi käesolevasse hetke. Ta heitis põgusa pilgu pealmisele lehele, kust paistsid konverentsi esimese päeva kellaajad.

„Lennujaama tullakse sulle vastu,“ sõnas Imre. „Kontaktisiku nimi ja telefon on paberites kirjas. Küsimusi?“

Hanna kehtas õlgu. Mida ta ikka küsida oskas. Konverents nagu iga teine, lihtsalt veidi eksootilisemas paigas. Hanna oli sama konverentsi tegelikult ka varem väisanud. See toimus igal aastal ja oli Euroopa kultuuriasutuste jaoks oluline sündmus. Seekordne pidi aset leidma Istanbulis.

„Selge siis,“ sõnas Imre, kui Hanna midagi ei vastanud. „Head reisi!“ Ta keeras selja ning tõttas mööda koridori minema.

*

Hanna, kes oli pika ootamise järel oma pagasi kätte saanud, leidis viimaks rahvamassi seest enda nime. „HANNA SCHMIDT“ oli rasvaste mustade tähtedega maalitud A4-suuruses paberile, mida hoidis mees, kes oleks vabalt võinud mängida kõige kuumemas Türgi seebis. Või olla modell ja reklaamida Armani ülikondi, Calvin Kleini aluspesu või õigupoolest ükspuha mida. Niisugust sorti meeste kohta oli Triinul tavaks öelda: „Nii *fucking* ilus, et selliseid ei tohiks üldse olemas olla.“ Ta oli tõmmu, tumedate läikivate juuste ning vuntside ja bakenbardidega, mis läksid üle hoolikalt piiratud lühikeseks habemeks. Jalas olid tal sinised teksad ja seljas must pluus, mille ülemised nööbid olid lahti

jäetud. Kogu kompott mõjus Hannale nii, et umbes sekundiks tabas teda arutu soov olla ise see polosärk, mis nii erutavalt ümber mehe hästivormitud keha liibus. Ta hingas korraks sisse-välja, astus mehe juurde ja tutvustas ennast. Mees libistas oma tumedate silmadega kiire hindava pilgu üle tema ning naeratas siis pimestavalt. Issand, kui valged hambad tal olid!

„Meeldiv tutvuda,“ sõnas ta inglise keeles, Hannale kätt ulatades. „Minu nimi on Rafael Özdemir. Olen konverentsi korraldustiimi liige.“

Hanna võttis pakutud teretuse vastu ning pidi rõõmuga tõdema, et mehel oli meeldivalt kuiv ja tugev käepigistus. Hanna ei kannatanud, kui inimesed lödide sõrmedega käitlesid.

„Me peame minu autoni natuke maad kõndima. Ma loodan, et see pole probleem?“ ütles mees, tema käest galantselt kohvri võttes ja juhatades Hanna läbi lennujaama kireva rahvaste paabeli.

„Muidugi mitte,“ vastas Hanna.

Atatürki lennujaamast välja astudes tundis Hanna, kuidas kõik ta tšakrad avanesid ja nägu valgus paksu rahulolu täis. Eestis olid ilmad juba sügiseselt vihmased ja jahedad, kuigi septembri alguses oleks võinud ju loota veel vananaistesuve. Siin oli aga kindlasti 25 kuni 26 kraadi sooja. Ideaalne. Lisaks kuumusele valitses lennujaama hoonest väljaspool tohutu lärm ja mäsu – kohvrikärudega turistid läbisegi energiliselt kätega vehkivate ja valjuhäälsete kohalikega. See pealtnäha kontrollimatu melu tabas Hannat nagu hiidlaine. Ta pidi korraks lausa seisatama, et aistingute ülekülus teda jalust maha ei niidaks. Kuumus, lärm, vöörad lõhnad, trügivad inimesed ...

Mis trügimisse puutus, taipas Hanna üsna pea, et see polegi nii kontrollimatu, kui esmapilgul paistis. Kohe ukse ees seisis kollaste autode rodu, mis kõik paistsid olevat taksod. Mitu morni moega meest korraldas inimeste autodesse paigutamist. Nad jälgisid, et masinad täituksid kenasti järjekorras.

Mees, kes talle vastu oli tulnud – Rafael ...? –, hakkas pikade sammudega astuma ning Hanna pidi peaaegu sibama, et talle järele jõuda. See polnud lihtne ülesanne, sest inimesi oli murdu ja Hanna ei osanud nii hästi nende vahel põigelda kui tema modellivälimusega saatja.

„*Miss, miss! Taxi?*“ haaras mingi pikka kasvu tüüp järsult Hanna käsivarrest. „*Only 50 dollars! Miss! Cheap taxi!*“

Hanna üritas end lahti tõmmata, kuid tüüp oli küljes kinni nagu takjas.

Teiselt poolt lähenes lühem mees ning haaras Hanna teisest käsivarrest. „*My taxi better,*“ väitis ta moosise naeratusena, „*very cheap! Only 200 lira! Come, miss!*“

Veel mitu meest karjusid ümberringi sama sisuga sõnumeid. Ikka „*taxi*“ ja „*cheap*“. See oli kõrvulukustav. Hanna püüdis end mõlema mehe haardest vabastada, taas tulutult. Tema saatja oli juba tükk maad ette jõudnud ja Hannal tekkis hirm, et kaotab ta rahvamassis silmist.

„Vabandust,“ hõikas Hanna. Jeerum, see tüüp nägi isegi selja tagant kuum välja! Mees ei paistnud teda kuulvat. „Rafael!“ hüüatas Hanna viimases hädas, palvetades, et oli mehe nime õigesti meelde jättnud.

Mees pöördus ja vaatas üllatunult tema poole. Nähes, et Hannal on abi vaja, tegi ta paar kiiret ja ähvardavat sammu tülitajate suunas, kortsutas kurjakuulutavalt kulmu ning käärtas midagi türgi keeles. Lühem mees lasi Hanna käsivarre kohe lahti, tõmbas pea õlgade vahele ja pomises midagi vabanduseks. Teine aga ei andnud nii kergesti alla, vaid tänitas vastu, pungitades silmi ja vehkides vaba käega. Rafael sõnas midagi lühidalt ja resoluutselt, mille peale oletatav taksojuht viimaks Hanna vabastas ja vihaseks maha sülitas. Veel eemaldudeski žestikuleeris ta ärritatult ja näis kõva häälega kiruvat. Mõne sekundi pärast nägi Hanna teda juba järgmist potentsiaalset klienti tülitamas.

Rafael oli uuesti liikuma hakanud ning Hanna püüdis taas temaga sammu pidada. Kuna nad olid suuremast rahvamassist läbi pääsenud, lisas mees nagu iseenesestmõistetavalt tempot. Hanna ei jõudnud talle enam järele.

„Vabandust,“ üritas ta uuesti mehe tähelepanu püüda. Ta tegi paar nobedamat sammu ning puudutas meest käsivarrest. „Kas kusagil põleb?“

„Kuidas palun?“ jäi mees järsult seisma ning vaatas ehmunult Hannale otsa.

„Ma ei jõua teiega sammu pidada.“

Mees puhkes naerma. „Andke andeks! Mul läheb kogu aeg meelest ära, et peaksin aeglasemalt kõndima. Te ei ole sugugi esimene naisterahvas, kes selle üle kurdab.“

Hoobilt tekkis Hannal tunne, et neid naisterahvaid on üksjagu olnud.

„Õnneks pole enam kaugele minna,“ viipas mees käega lähedal asuvate autode rivi suunas. Ta avas puldiga tulipunase Mercedese ning vinnas Hanna kohvri pagasiruumi. Siis avas ta rüütellikult Hannale kõrvalistuja poolse ukse. Naine libistas end autosse, märgates samal ajal Rafaeli uudishimulikku pilku enda jalgade suunas, kui seelik poolde reide kerkis. Seejärel istus mees nõtkelt rooli taha, lasi alla auto katuse ning algaski sõit kesklinna. Hanna jaoks oli see esimene kord kabrioletiga sõita. Eestis polnud väga mõtet lahtist autot soetada, ilmasid, mis oleksid lubanud sellega eputada, oli ju nii vähe. Aga Türgis ... Hanna kiikas mehe poole ning nägi, et Rafael naudib sõitu väga. Ta oli visanud vasaku küünarnuki hooletult üle aknaserva ning roolis nagu muuseas vaid parema käega. Tajudes Hanna pilku, vaatas mees tema poole ning kostitas teda taas oma firmanaeratusega.

„Kas teile meeldib mu auto?“ küsis ta. „See on Mercedes-Benz SLC-klassi kabriolett. Ilus ja kiire.“

Sellest sai Hanna isegi aru, et kiire. Tõtt-öelda oli sõit suisa põrgulik. Hannal tekkis tahtmine hammastega toolist haarata. Kiirus kiiruseks, selge see, et lubatu oli ammuilma seljatatud, kuid mis Hannal juuksekarvad peas püsti tõstis, oli reavahetus. Mitte ühtegi suunatuldu. Rafael põikles teiste autode vahel nagu kangastelgede süstik, esimesest reast teise, teisest kolmandasse ja siis jälle tagasi ning mitte kordagi ei näinud Hanna, et ta oleks suunatuldu kasutanud. Peagi veendus Hanna, et see ei ole mingi Rafaeli sõidustiili omapära. Ka teised juhid ei vaevunud sõidurida vahetades oma kavatsustest märku andma. Õigupoolest tundusid read ise olevat pigem soovitusliku sisuga kui kohustuslikud. Hanna nägi mitmel korral, kuidas mõni nende ees kulgev auto sõitis lihtsalt keset joont.

Umbes poole tunnise sõidu järel jõudsid nad kesklinna. Rafael oli sunnitud kiirust vähendama ning Hanna julges lõpuks oma kramplikud ja valgeks tõmbunud sõrmed ukse käepideme küljest lahti lasta.

„Teie hotell asub Beyoğlus,“ katkestas Rafael pikaks veninud vaikuse. „See on linnaosa Euroopa poole peal. Te ju teate, et Bosporuse väin jaotab Istanbuli mõtteliselt kaheks: Euroopa pooleks ja Aasia pooleks?“

Hanna mäletas, et oli midagi selle kohta lugenud.

„Ma ise elan samuti Beyoğlus,“ ütles Rafael, „teie hotellist üldse mitte kaugel. Väga hea asukoht muide, kõik on käe-jala juures. Kui teid šoppamine huvitab, siis umbes viie minuti kaugusel teie hotellist asub İstiklal Caddesi, pikk kaubatanav.“

„Täna.“

Rafael sõitis mööda kitsaid tänavaid nagu vormel-1 piloot ja Hanna jaoks jäi mõistatuseks, kuidas ta nagu selgeltnägija teadis, millise nurga tagant tuleb auto ja millise tagant mitte. Aeg-ajalt võttis mees tempo maha, kuid mõne kurvi sõitis vaat et sirgeks.

Istanbuli tänavad olid erakordselt ahtakesed, väga käänulised ning kogu aeg kas mäest alla või mäest üles. Paljudes kohtades oli ime, et kaks autot üldse teineteisest mööda mahtusid. Igal pool ei mahtunudki ning vahel pidi üks autodest end osavalt tee äärde manööverdades seisma jääma, et vastutulija läbi lasta. Tundus, et ka parkimiskohtadega olid lood kesised. Kõik vähegi mõeldavad lapikesed olid täis pargitud, mõnikord lausa nii, et Hanna ei kujutanud ette, mismoodi pidi juht olema autost välja roninud. Hoolimata Rafaeli pöörasest sõidustiilist nad avariid siiski ei teinud ning Hanna ohkas kergendunult, kui mees teatas ühe luksusliku välimusega hotelli ees peatudes, et nad on kohale jõudnud.

„On teil tarvis abi sisse tšekkimisel?“ küsis Rafael, talle pagasiroomist kohvrit välja tõstes.

„Täna pakkumast, aga ma arvan, et saan ise hakkama,“ naeratas Hanna viisakalt.

„Kuidas soovite,“ vastas Rafael tagasi autosse istudes. „Kella veerand kümneks on teile tellitud hotelli juurde takso, mis toob kongressikeskusesse. Kontakteeruge hommikul hotelli retseptisiooniga. Ma ise pean juba veidi varem kohal olema ega saa teid kahjuks viia.“ Ta silmitses Hannat põgusalt nagu soovides veenduda, kas naine on tema juhtnööridest ikka aru saanud. Seejärel noogutas ta lühidalt hüvastijätuks. „Näeme siis homme hommikul.“ Nende sõnadega võttis ta kummide vilisedes kohalt minema.

*

„Kas sa oled oma hotelliga rahul?“ tuli Rafael temaga rääkima järgmise päeva esimese kohvipausi ajal.

Mees nägi endiselt välja nagu reklaamplakatilt maha astunud ja professionaali poolt fotošopitud iluideaal – jalas hästiistuvad

mustad teksad, seljas kiiskavvalge, kolmveerandini üles kääritud käistega triiksärk, mis tema tõmmu naha veelgi paremini esile tõi, randmel muljetavaldava suurusega Rolex'i kell, soeng nii klanitud, nagu oleks ta viis minutit tagasi juuksuritoolist tõusnud. Hanna ei saanud midagi parata, et ta käed erutusest niiskeks tõmbusid. Milline kliše'e muidugi – heledanahaline naine õhkamas sõstrasilmse meesterahva järele. Hannat olid alati muigama pannud keskealised koduperenaised – tema enda tädi kaasa arvatud –, kes naelutusid igal pärastlõunal teleka ette mõne järjekordse Ladina-Ameerika seebiseriaali seltsi. Kas üks neist populaarsetest seebikatest ei olnud mitte Türgi toodang? Mis iganes selle nimi oli ... „Kirgede torm“? Ei, see oli vist see teine.

Hanna taipas korraga, et võrreldes eelmise päevaga oli Rafaeli suhtumises midagi muutunud. Inglise keel oli selles mõttes kummaline, et seal ei olnud nii selgelt eristatud „sina“ ja „teie“, suuremalt jaolt tuli usaldada oma sisetunnet. Momendil ütles Hanna sisetunne, et eilne ametlik viisakus oli asendunud vabama ja intiimsema maneeriga.

„Jaa, hotell on väga kena ja heas asukohas,“ vastas Hanna, jättes lisamata, et tema pettumuseks polnud seal basseini.

„Olen täiesti nõus. Kohe üle jõe on olulisemad vaatamisväärsused. On sul plaanis nendega tutvuma minna?“

„Kindlasti, kui aega jääb.“

„Jääb muidugi. Ma ei usu, et see ajakava, mis meile laiali jaotati, nii kindlalt paika peab. Esimesel päeval on ilmselt kõik ettekanded ja arutelud küll eeskujulikult graafikus, aga võid kindel olla, et mida päev edasi, seda vabamaks läheb. Oled sa märganud, et suurem osa ettekandeid on paigutatud esimestele päevadele ning *workshop*'id ja paneeldiskussioonid viimastele? Mis sa arvad, miks see nii on?“ Rafael tegi silma. Tabades Hanna küsiva pilgu, kummardus ta naisele lähemale, nii et Hanna tundis

seksikalt hõrgu parfüümi lõhna, ja ütles vandeseltslaslikult: „Nädal aega kultuurikonverentsi? No kuule! Välispartneritel lastakse lihtsalt Istanbuliga tutvuda ning avastada siinseid võluvaid koostöövõimalusi.“

Viimaste sõnade ajal vaatas Rafael Hannale sügavalt silma ning naisele tundus, et see võluv koostöö, millele mees vihjas, ei olnud kusagilt otsast seotud kultuurivaldkonnaga. Ta tundis, kuidas kuumus voolab üle keha laiali.

„Kas sa oled varem Istanbulis käinud?“ uuris Rafael sammukese tagasi astudes.

„Ei.“ Hanna üritas uuesti oma hingamist normi saada.

„Võib-olla tohin siis pakkuda oma tagasihoidlikke teeneid Istanbuli eluolu tutvustamisel?“ tegi mees uuesti silma.

Hanna läks õheville. Just sellisest flirtimisest oli ta puudust tundnud. „Mul ei oleks midagi selle vastu,“ ütles ta kergelt punastades.

„Äkki soovid minuga lõunapausi ajal süüa tulla?“ pakkus Rafael.

Hannat valdas kahjutunne. „Paraku on mul juba lõuna planeeritud.“ Igav kohtumine ühe Soome kunstigalerii kuraatoriga.

Kui mees ka oli pettunud, siis välja ta seda igatahes ei näidanud. Õnnetuseks polnud Hanna kindel, et tema enda tunded näos ei peegeldu.

„Vahest siis õhtusöök?“

Hanna peas toimus kiire kalkuleerimine. Mis mulje see mehele jätab, kui ta kohe nõusse jääb? Ta ei tundnud türgi kombeid ega osanud aimata, kas see, kui naisterahvas nõustus minema võõra mehega kahekesi õhtusöögile, oli sealses kultuuris aktsepteeritud või mitte. Hanna oli küll oma põgusa sealviibimise jooksul jõudnud märgata, et Istanbulis oli väga palju euroopalikku, aga mööda ei saanud vaadata ka faktist, et tõenäoliselt olid kohalikud

tavad hoopis teistsugused, kui tema oli harjunud nägema. Oleks ju üsna ebameeldiv, kui liiga kergekäeline soostumine tooks kaasa valestimõistmise Rafaeli poolt või kõõrdpilke teistelt inimestelt. Ehkki teisest küljest ... Hanna viibis rahvusvahelisel kultuuri-konverentsil ning Rafael oli põhimõtteliselt ju Türgi-poolne koostööpartner – mingis mõttes oleks see õhtusöök justkui tööalane.

„Hea küll,“ ütles Hanna kiiresti, enne kui ta oleks jõudnud ümber mõelda.

„Mis kell sa vabaned?“

Hanna kaevus paberihunnikusse, mis ta mapi vahelt välja pungitas, ning otsis üles oma ajakava. „Kella neljast viieni on viimane ettekanne, pärast seda olen vaba.“

„Kas sobib, kui tulen sulle seitsme ajal hotelli järele?“

„Autoga?“ küsis Hanna kohkunult.

Rafael hakkas tema reageeringu peale naerma. „Pigem mitte,“ vastas ta salapärase muigega ja läks tagasi oma kohale.